

บทที่ 4

การทดลอง

บทนี้เป็นการทดลองการแบ่งส่วนภาพโดยใช้ระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คู่ ที่ได้ออกแบบไว้ในบทที่ 3 โดยได้ทำการทดลองกับภาพ 3 แบบด้วยกัน คือ 1.ภาพที่สร้างขึ้นเอง 2.ชุดภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก และ 3.การประยุกต์ใช้กับภาพดวงตา และได้มีการวัดและประเมินผลการแบ่งส่วนภาพที่ได้เทียบกับผลการแบ่งส่วนภาพด้วยมือ โดยใช้เกณฑ์ในการวัดผล 2 รูปแบบ คือ ความคล้ายเชิงพื้นที่ (Area Similarity) และ ความคล้ายเชิงรูปร่าง (Shape Similarity)

ในการทดลองเราใช้สมการการเคลื่อนที่ของคอนทัวร์ A และ คอนทัวร์ B ที่ได้ออกแบบไว้ในบทที่ 3 ดังสมการที่ (4.1) และ (4.2) ตามลำดับ

$$\frac{\partial C_A}{\partial t} = F_{\text{internal}} + F_{\text{region}} + F_{\text{DDGVF}} \quad (4.1)$$

$$\frac{\partial C_B}{\partial t} = F_{\text{internal}} + w_R F_{\text{region}} + w_I F_{\text{inter-contour}} \quad (4.2)$$

โดยที่ F_{internal} คือ แรงภายในคอนทัวร์ ทำหน้าที่ควบคุมความราบเรียบของคอนทัวร์, F_{region} คือ แรงภายนอกแบบอาณาบริเวณ ทำหน้าที่เป็นตัวเปลี่ยนรูปร่างและขับเคลื่อนคอนทัวร์, $F_{\text{inter-contour}}$ คือ แรงระหว่างคอนทัวร์ ทำหน้าที่ควบคุมการเคลื่อนที่ของคอนทัวร์ B เพื่อไม่ให้เคลื่อนที่ติดกับคอนทัวร์ A ในขณะที่กำลังทำการแบ่งส่วนภาพ, w_R ทำหน้าที่เป็นตัวถ่วงน้ำหนักของแรงภายนอกแบบอาณาบริเวณของคอนทัวร์ B คำนวณได้จากสมการที่ (4.3) และ w_I ทำหน้าที่เป็นตัวถ่วงน้ำหนักของแรงระหว่างคอนทัวร์ของคอนทัวร์ B คำนวณได้จากสมการที่ (4.4)

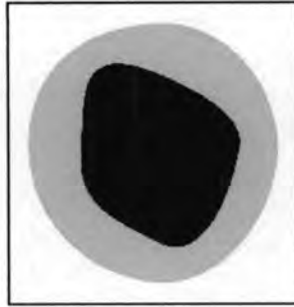
$$w_R = |R_1^{\text{BW}} - R_3^{\text{BW}}| \quad (4.3)$$

$$w_I = 1 - w_R \quad (4.4)$$

โดยที่ R_1^{BW} คือ ค่าความเข้มสีเฉลี่ยของอาณาบริเวณที่อยู่ภายในคอนทัวร์ A และ R_3^{BW} คือ ค่าความเข้มสีเฉลี่ยของอาณาบริเวณที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ A และคอนทัวร์ B แสดงดังภาพที่ 3.14 ซึ่งค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} นี้คำนวณได้มาจากภาพขาวดำ

4.1 ภาพที่สร้างขึ้นเอง

การทดลองระเบียบวิธีแก้ทิฟคอนทัวร์คู่กับภาพที่สร้างขึ้นเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพฤติกรรมและความสามารถของระเบียบวิธีแก้ทิฟคอนทัวร์คู่ โดยได้มีการสร้างภาพเจดสีเทา ที่มีลักษณะของอาณาบริเวณคล้ายกับภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก แสดงดังรูปที่ 4.1

รูปที่ 4.1 ภาพเจดสีเทาที่สร้างขึ้นเองสำหรับการทดลอง

จากรูปที่ 4.1 ประกอบไปด้วย 3 อาณาบริเวณ ดังต่อไปนี้

อาณาบริเวณที่ 1 สีดำ แทนอาณาบริเวณของส่วนที่อยู่ภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจ ภายในของหัวใจห้องล่างซ้าย มีค่าความเข้มสีเท่ากับ 0

อาณาบริเวณที่ 2 สีเทา แทนอาณาบริเวณของส่วนที่อยู่ระหว่างขอบเขตของเยื่อหัวใจ ภายในและภายนอก หรือ กล้ามเนื้อบริเวณโดยรอบหัวใจห้องล่างซ้ายนั่นเอง มีค่าความเข้มสีเท่ากับ 0.7

อาณาบริเวณที่ 3 สีขาว แทนอาณาบริเวณของพื้นหลัง หรือ อวัยวะอื่นๆที่ปรากฏอยู่ใกล้เคียงกับหัวใจห้องล่าง มีค่าความเข้มสีเท่ากับ 1

การสร้างภาพสำหรับใช้ในการทดลองให้มีค่าความเข้มสีในแต่ละอาณาบริเวณ เท่ากับ 0, 0.7 และ 1 ตามลำดับ มีเหตุผลมาจาก เราต้องการให้ค่าความเข้มสีในแต่ละอาณาบริเวณ มีความใกล้เคียงกับความแตกต่างระหว่างอาณาบริเวณต่างๆในภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก โดยที่อาณาบริเวณต่างๆในภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก มีลักษณะความแตกต่างของค่าความเข้มสีในแต่ละอาณาบริเวณ ดังต่อไปนี้

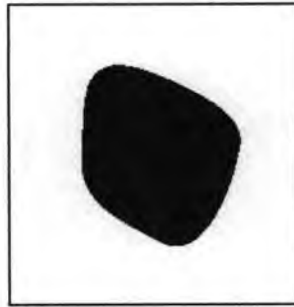
- อาณาบริเวณที่ 1 มีค่าความเข้มสีแตกต่างกับ อาณาบริเวณที่ 2 และ 3 อย่างมาก
- อาณาบริเวณที่ 2 และ อาณาบริเวณที่ 3 มีค่าความเข้มสีที่ใกล้เคียงกัน

4.1.1 การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก

ในการทดลองกับภาพที่สร้างขึ้นเองนี้ เราใช้สมการที่ (4.1) สำหรับคอนทราสต์ A เพื่อแบ่งส่วนวัตถุสีดำ และ สมการที่ (4.2) สำหรับคอนทราสต์ B เพื่อแบ่งส่วนวัตถุสีเทา และจากภาพที่สร้างขึ้นเองในรูปที่ 4.1 สังเกตเห็นได้ว่าไม่มีส่วนที่คล้ายกับกล้ามเนื้อหัวใจ ซึ่งเป็นจุดดำที่ปรากฏอยู่ในภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก กล่าวคือ ในรูปที่ 4.1 ไม่มีจุดที่ไม่ต้องการอยู่ในวัตถุสีดำ ดังนั้น เราจึงตัด F_{DDGVF+} ออกจากสมการที่ (4.1) เพราะเป็นแรงที่ไม่จำเป็นในการแบ่งส่วนภาพที่สร้างขึ้นเองนี้

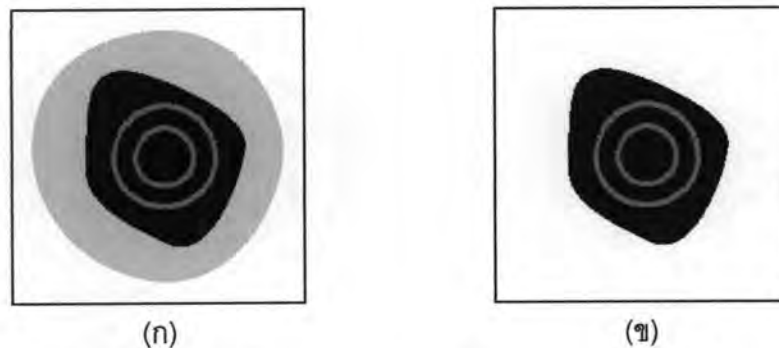
การสร้างภาพในรูปที่ 4.1 ให้ไม่มีส่วนที่คล้ายกับกล้ามเนื้อหัวใจ มีเหตุผลคือ เราต้องการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของค่า w_R และ w_I ในขณะที่คอนทราสต์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพ

ค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} ได้มาจากการคำนวณกับภาพขาวดำ ซึ่งส่งผลให้ค่า w_R และ w_I มีค่าอยู่ในช่วง 0 ถึง 1 ดังนั้น เราจึงทำการแปลงภาพในรูปที่ 4.1 ให้กลายเป็นภาพขาวดำ โดยใช้ค่าขีดเริ่มเปลี่ยน (Threshold) เท่ากับ 0.5 ทำให้ได้ภาพขาวดำแสดงดังรูปที่ 4.2

รูปที่ 4.2 ภาพขาวดำของภาพที่สร้างขึ้นเองสำหรับการคำนวณค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW}

โดยในการทดลองนี้ เราได้มีการวางคอนทราสต์เริ่มต้นของคอนทราสต์ทั้งสองไว้ภายในวัตถุสีดำแสดงดังรูปที่ 4.3

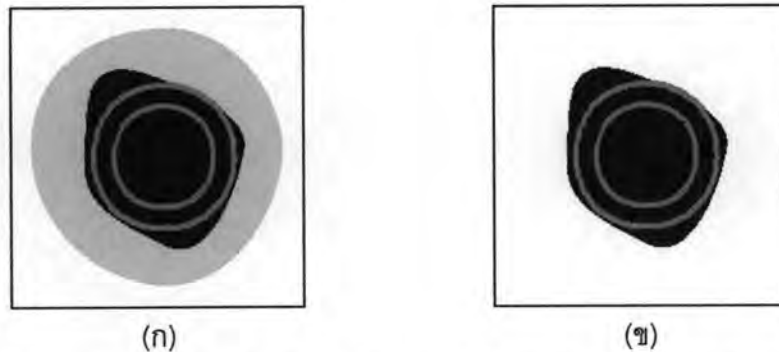

รูปที่ 4.3 คอนทราสต์เริ่มต้นของคอนทราสต์ทั้งสองบนภาพที่สร้างขึ้นเอง
(ก) คอนทราสต์เริ่มต้นบนภาพเฉดสีเทา (ข) คอนทราสต์เริ่มต้นบนภาพขาวดำ

จากรูปที่ 4.3 คอนทอร์สติแ่ง คือ คอนทอร์ A และ คอนทอร์สีเขียว คือ คอนทอร์ B โดยที่ คอนทอร์ A ถูกวางอยู่ภายในคอนทอร์ B และในการทดลองนี้เราได้กำหนดค่า r เท่ากับ 15 พิกเซล ซึ่งเป็นค่าระยะห่างระหว่างคอนทอร์ทั้งสองในขณะที่แรงระหว่างคอนทอร์ยังคงมีอิทธิพลกับ คอนทอร์ B อยู่ และใช้จำนวนรอบในการวนซ้ำเท่ากับ 100 รอบ

ในขณะที่คอนทอร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพ เราสามารถแบ่งช่วงการเคลื่อนที่ของ คอนทอร์ทั้งสองได้ 3 ช่วง ดังต่อไปนี้

- ช่วงที่ 1 คอนทอร์ทั้งสองอยู่ภายในวัตถุสีดำ ค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} จะมีค่าเท่ากันทำให้ $w_R = 0$ และ $w_I = 1$ ดังนั้น ในช่วงนี้แรงระหว่างคอนทอร์จะมีอิทธิพลกับคอนทอร์ B มากกว่าแรง ภายนอกแบบอาณาบริเวณ ดังตัวอย่างในรูปที่ 4.4 แสดงลักษณะของคอนทอร์ทั้งสองในขณะที่ รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 20 รอบ ซึ่งเห็นได้ว่าระยะห่างระหว่างคอนทอร์ทั้งสองยังคงเท่ากับ r คือ 15 พิกเซล และเป็นช่วงท้ายที่ค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} จะมีค่าเท่ากัน เนื่องจากคอนทอร์ B ใกล้ที่จะ เคลื่อนที่ออกนอกวัตถุสีดำแล้ว ดังนั้น ค่า w_R และ w_I จึงมีค่าคงที่ในช่วงที่รอบของการวนซ้ำอยู่ ระหว่าง 1 ถึง 20 รอบ แสดงดังรูปที่ 4.7 ในช่วงที่ 1

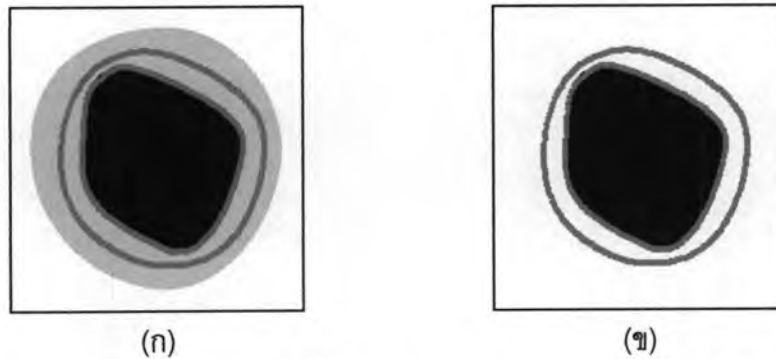

รูปที่ 4.4 ลักษณะของคอนทอร์ทั้งสองในขณะที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 20 รอบ

(ก) คอนทอร์ทั้งสองบนภาพเจดสีเทา (ข) คอนทอร์ทั้งสองบนภาพขาวดำ

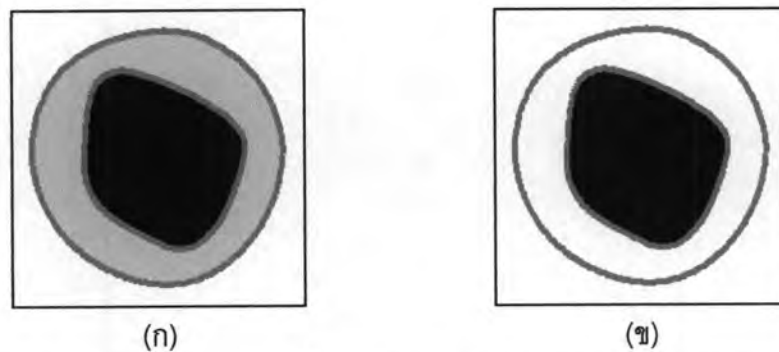
- ช่วงที่ 2 คอนทอร์ทั้งสองอยู่ระหว่างวัตถุสีดำและวัตถุสีขาว ค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} จะมีค่า ไม่เท่ากัน ดังนั้นในช่วงนี้ ค่า w_R จะเริ่มมีค่าค่อยๆเพิ่มขึ้น และ ค่า w_I จะเริ่มมีค่าค่อยๆลดลง ทำให้แรงระหว่างคอนทอร์ค่อยๆมีอิทธิพลกับคอนทอร์ B น้อยลง ดังนั้น คอนทอร์ B จึงใกล้ที่จะเป็น อิสระจากคอนทอร์ A ดังตัวอย่างในรูปที่ 4.5 แสดงลักษณะของคอนทอร์ทั้งสองในขณะที่รอบใน การวนซ้ำเท่ากับ 50 รอบ ซึ่งเห็นได้ว่าคอนทอร์ B เคลื่อนที่ออกมานอกวัตถุสีดำ และคอนทอร์ A สามารถแบ่งส่วนวัตถุสีดำได้เสร็จสิ้นแล้ว ทำให้ค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} มีค่าแตกต่างกันมากที่สุด ส่งผลให้ค่า $w_R = 1$ และ $w_I = 0$ ซึ่งในขณะนั้นคอนทอร์ B ได้เป็นอิสระจากคอนทอร์ A แล้ว ทำให้ คอนทอร์ B เคลื่อนที่โดยใช้แรงภายนอกแบบอาณาบริเวณได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น ในช่วงที่รอบของ

การวนซ้ำอยู่ระหว่าง 20 ถึง 50 รอบ ค่า w_R จะมีค่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และ w_I จะมีค่าลดลงเรื่อยๆ แสดงดังรูปที่ 4.7 ในช่วงที่ 2

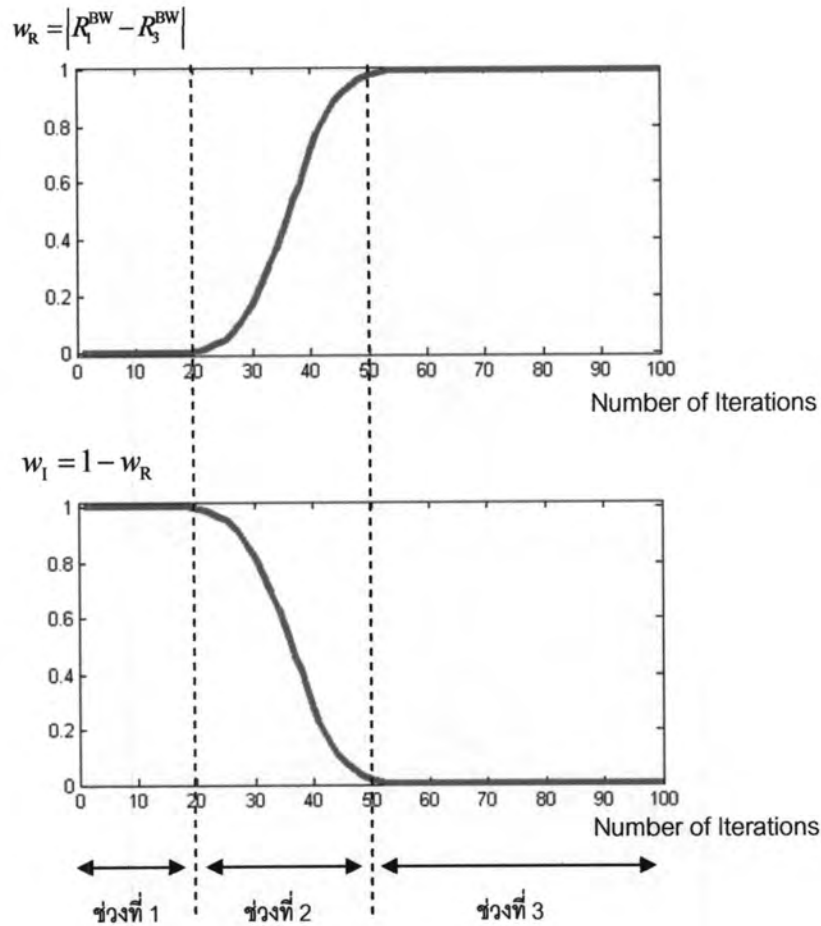
รูปที่ 4.5 ลักษณะของคอนทัวร์ทั้งสองในขณะที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 50 รอบ
(ก) คอนทัวร์ทั้งสองบนภาพเจดสีเทา (ข) คอนทัวร์ทั้งสองบนภาพขาวดำ

- ช่วงที่ 3 เป็นช่วงสุดท้าย หลังจากที่คอนทัวร์ B เป็นอิสระจากคอนทัวร์ A แล้ว คอนทัวร์ B ก็จะมีการแบ่งส่วนภาพวัตถุสีเทา ด้วยแรงภายนอกแบบอาณาบริเวณ โดยไม่มีอิทธิพลของแรงระหว่างคอนทัวร์ เนื่องจาก ค่า $w_R = 1$ และ $w_I = 0$ ซึ่งในขณะนี้ค่า w_R และ w_I จะมีค่าคงที่ ในช่วงที่รอบของการวนซ้ำอยู่ระหว่าง 50 ถึง 100 รอบ แสดงดังรูปที่ 4.7 ในช่วงที่ 3

รูปที่ 4.6 ลักษณะของคอนทัวร์ทั้งสองในขณะที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 100 รอบ
(ก) คอนทัวร์ทั้งสองบนภาพเจดสีเทา (ข) คอนทัวร์ทั้งสองบนภาพขาวดำ

ในรูปที่ 4.6 เป็นผลการแบ่งส่วนภาพ ซึ่งเห็นได้ว่าคอนทัวร์ทั้งสองสามารถแบ่งส่วนภาพได้อย่างถูกต้อง คือ คอนทัวร์ A แบ่งส่วนวัตถุสีดำ และคอนทัวร์ B แบ่งส่วนวัตถุสีเทา ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่มีการเคลื่อนที่ติดกันและไม่มีการแย่งวัตถุกันของคอนทัวร์ทั้งสอง เนื่องจากเราได้มีการใส่แรงระหว่างคอนทัวร์ไว้ที่คอนทัวร์ B นั้นเอง

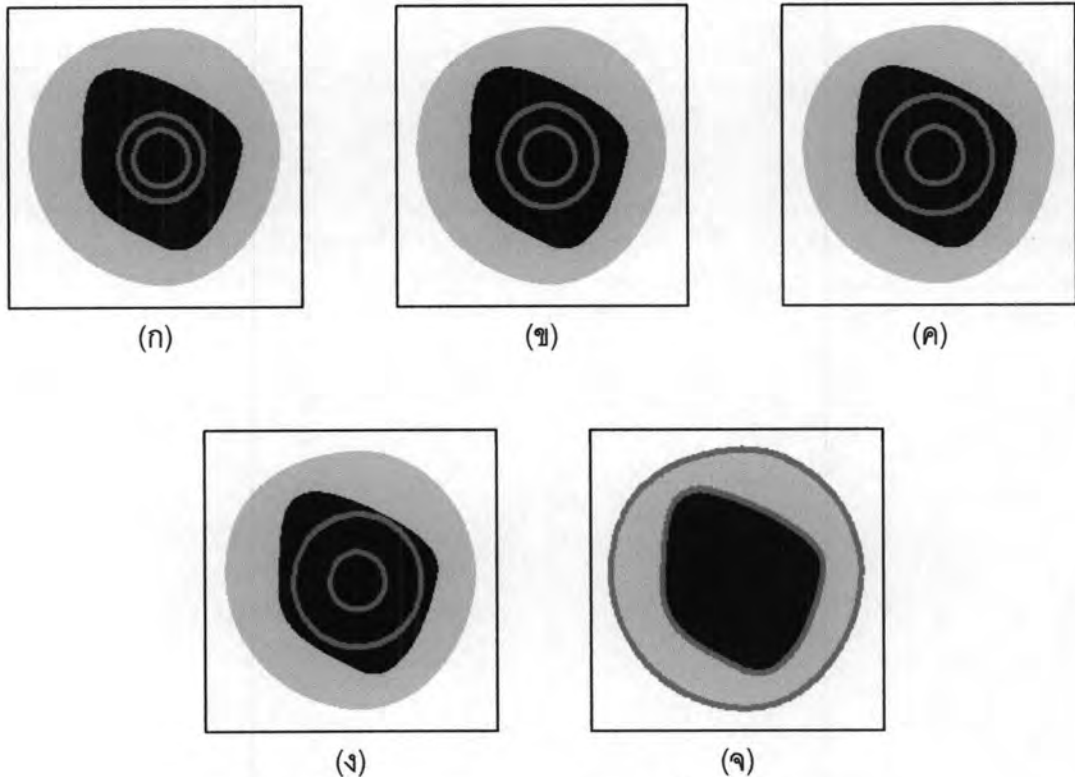

รูปที่ 4.7 การเปลี่ยนแปลงของค่า w_R และ w_I
 ในขณะที่คอนทอร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพ

รูปที่ 4.7 เป็นกราฟแสดงการเปลี่ยนแปลงของค่า w_R และ w_I ในขณะที่คอนทอร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพ ซึ่ง w_R และ w_I นี้ทำหน้าที่เป็นตัวถ่วงน้ำหนักของแรงภายนอกแบบอาณาบริเวณและแรงระหว่างคอนทอร์ของคอนทอร์ B ตามลำดับ ซึ่งจากกราฟจะเห็นได้ว่า ในช่วงต้นของการแบ่งส่วนภาพ แรงที่มีอิทธิพลกับคอนทอร์ B อย่างมาก คือ แรงระหว่างคอนทอร์ ซึ่งทำหน้าที่ป้องกันไม่ให้คอนทอร์ทั้งสองเคลื่อนที่ติดกัน และป้องกันการแย่งขอบกันของคอนทอร์ทั้งสองส่วนในช่วงท้ายของการแบ่งส่วนภาพ แรงภายนอกแบบอาณาบริเวณจะมีอิทธิพลมากกว่าแรงระหว่างคอนทอร์อย่างมาก จึงทำให้คอนทอร์ B สามารถแบ่งส่วนวัตถุที่เป็นสี่เหลี่ยมได้ โดยไม่ถูกแรงระหว่างคอนทอร์เหนี่ยวรั้งไว้

4.1.2 การกำหนดค่าระยะห่างระหว่างคอนทัวร์

การกำหนดค่าระยะห่างระหว่างคอนทัวร์, r จะต้องมีค่าไม่เกินค่าความหนาของวัตถุที่เราต้องการแบ่งส่วนภาพจึงจะทำให้ได้ผลการแบ่งส่วนภาพที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีการกล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 หรือข้อที่ 3.3.3.1 ดังนั้นในหัวข้อนี้จึงได้มีการทดลองการแบ่งส่วนภาพที่สร้างขึ้นเองโดยใช้ค่า r เริ่มต้นที่แตกต่างกัน 4 ค่า คือ 10, 15, 20 และ 25 พิกเซล แสดงดังรูปที่ 4.8 เพื่อให้เห็นถึงผลที่เกิดขึ้นเมื่อค่า r แตกต่างกัน

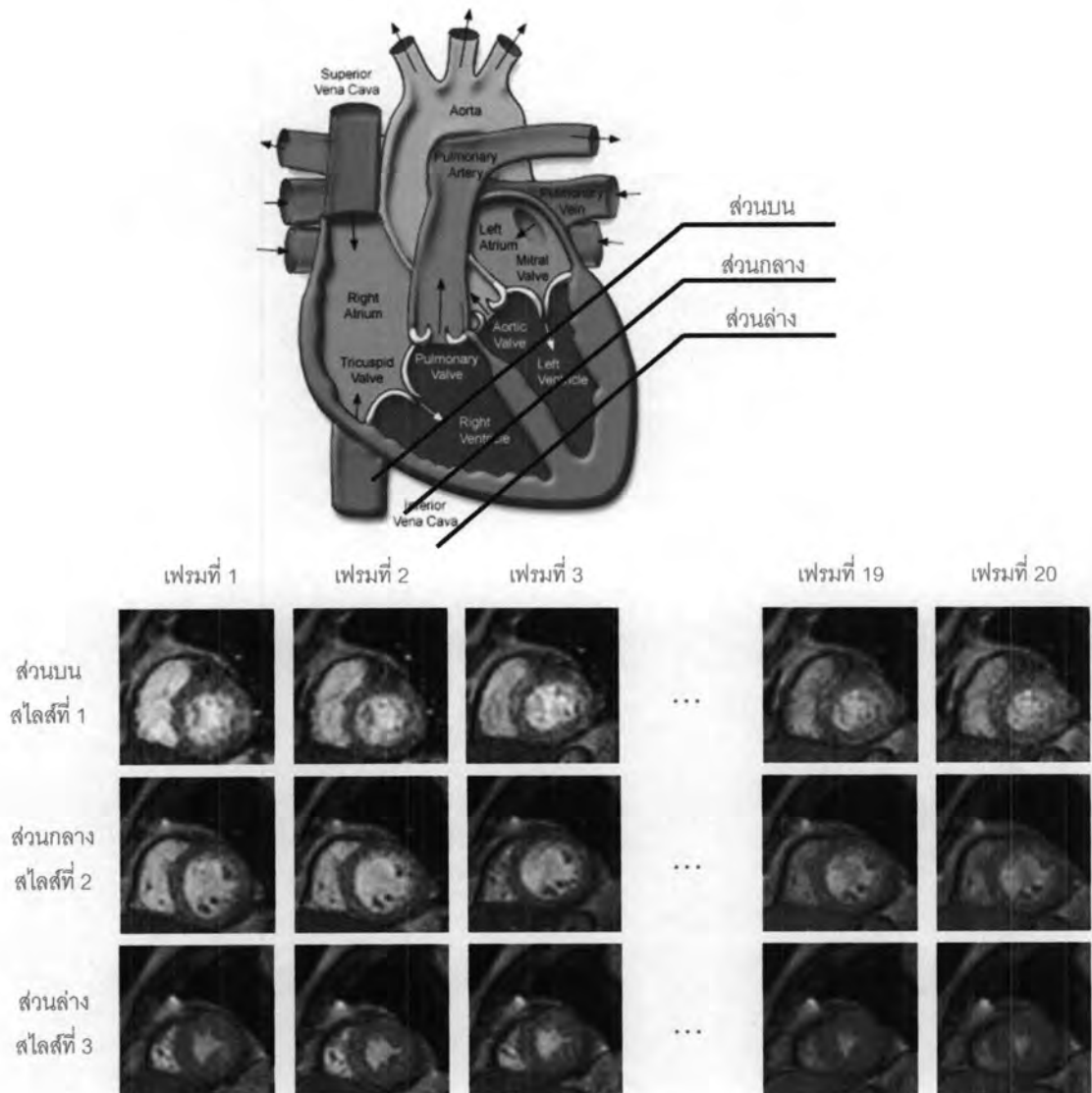

รูปที่ 4.8 การทดลองแบ่งส่วนภาพที่สร้างขึ้นเอง
โดยใช้ค่าระยะห่างระหว่างคอนทัวร์เริ่มต้นที่ไม่เท่ากัน
(ก) $r=10$ พิกเซล (ข) $r=15$ พิกเซล (ค) $r=20$ พิกเซล
(ง) $r=25$ พิกเซล (จ) ผลการแบ่งส่วนภาพ

จากรูปที่ 4.8 เป็นการทดลองการแบ่งส่วนภาพที่ใช้ค่า r เริ่มต้นที่แตกต่างกัน 4 ค่า ซึ่งได้ผลการแบ่งส่วนภาพที่ถูกต้องเช่นเดียวกันแสดงดังรูป (จ) แต่สิ่งที่แตกต่างกัน คือ จำนวนรอบในการวนซ้ำที่ใช้ โดยกรณี $r=10$ พิกเซล ใช้ 115 รอบ กรณี $r=15$ พิกเซล ใช้ 100 รอบ กรณี $r=20$ พิกเซล ใช้ 85 รอบ และ กรณี $r=25$ พิกเซล ใช้ 70 รอบ ซึ่งจะเห็นได้ว่าถ้าเราตั้งค่า r เริ่มต้นให้ใกล้เคียงกับความหนาของวัตถุที่เรานำมาทำการแบ่งส่วนภาพ จะทำให้เราสามารถแบ่งส่วนภาพได้เร็วขึ้นและมีการคำนวณที่น้อยลง

4.2 ชุดภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก

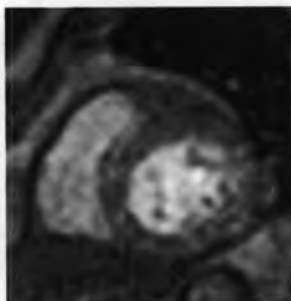
การทดลองนี้ได้ใช้ภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กห้องล่างจำนวน 3 สไลด์ ใน 20 เฟรมเวลารวมทั้งหมด 60 ภาพ ซึ่งในแต่ละสไลด์เป็นตำแหน่งของภาพหัวใจในส่วนต่างๆ ประกอบไปด้วย ส่วนบน ส่วนกลาง และ ส่วนล่าง โดยแต่ละภาพมีขนาดเท่ากับ 150×150 พิกเซล แสดงดังรูปที่ 4.9 ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่าภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กในแต่ละเฟรมเวลาที่อยู่ในสไลด์เดียวกัน จะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้น ให้หัวข้อนี้จึงได้แสดงตัวอย่างการทดลองให้เห็นถึงพฤติกรรมและความสามารถของระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คิวใน 3 การทดลองด้วยกัน ซึ่งประกอบไปด้วย การทดลองกับภาพหัวใจส่วนบน ส่วนกลาง และ ส่วนล่าง ตามลำดับ และในการทดลอง เราใช้สมการที่ (4.1) สำหรับคอนทัวร์ A เพื่อแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายใน และ สมการที่ (4.2) สำหรับคอนทัวร์ B เพื่อแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอก

รูปที่ 4.9 ชุดภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กที่ใช้ในการทดลอง

4.2.1 ภาพหัวใจส่วนบน

ภาพหัวใจส่วนบนที่ถูกใช้เป็นตัวอย่างในการทดลองนี้แสดงดังรูปที่ 4.10 ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่า ขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในและภายนอกของหัวใจห้องล่างซ้าย มีลักษณะคล้ายกับวงรี และบริเวณภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในมีจุดดำดำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกล้ามเนื้อหัวใจ และเป็นอุปสรรคในการเคลื่อนที่ของคอนทราสต์ทั้งสองอีกด้วย แต่เราได้มีการออกแบบระเบียบวิธี แอ็กทิฟคอนทราสต์ ให้มีความสามารถในการแก้ไขปัญหากกล้ามเนื้อเยื่อหัวใจนี้ได้ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3

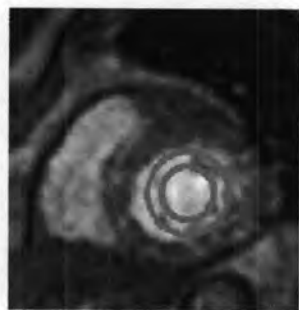
รูปที่ 4.10 ตัวอย่างของภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กส่วนบน

ภาพขาวดำที่ใช้ในการหาค่า R_1^{BW} และ R_3^{BW} เพื่อใช้ในการคำนวณค่าถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I แสดงดังรูปที่ 4.11 ซึ่งใช้ค่าขีดเริ่มเปลี่ยนเท่ากับ 0.4

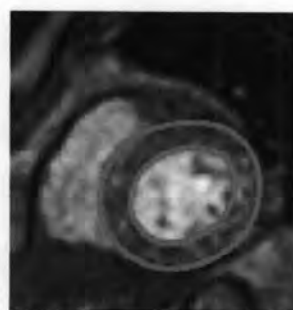

รูปที่ 4.11 ภาพขาวดำของรูปที่ 4.10

ในการทดลองนี้ เราได้วางคอนทราสต์เริ่มต้นของคอนทราสต์ทั้งสอง ไว้ภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในของหัวใจห้องล่างซ้ายแสดงดังรูปที่ 4.12(ก) และกำหนดค่า r เท่ากับ 10 พิกเซล โดยใช้จำนวนรอบในการวนซ้ำเท่ากับ 100 รอบ ซึ่งทำให้ได้ผลการแบ่งส่วนภาพแสดงดังรูปที่ 4.12(ข)

(ก)

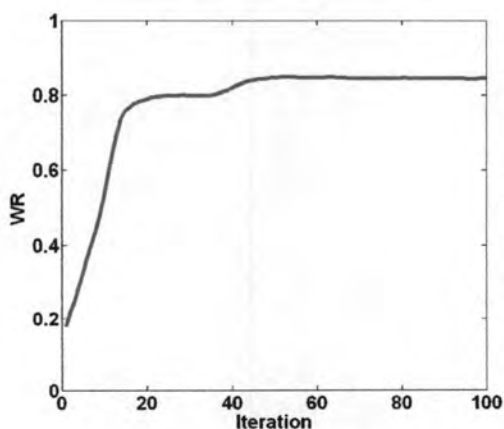
(ข)

รูปที่ 4.12 ตัวอย่างการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน

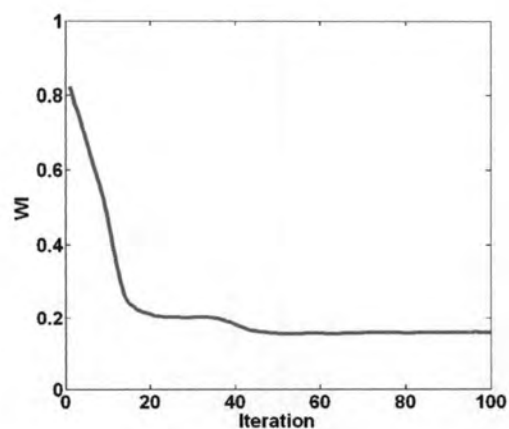
(ก) คอนทัวร์เริ่มต้น (ข) ผลการแบ่งส่วนภาพ

จากรูปที่ 4.12(ข) แสดงผลการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน ซึ่งเห็นได้ว่าคอนทัวร์ A สามารถเคลื่อนที่ข้ามผ่านจุดต่างดำไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายในได้ และ คอนทัวร์ B สามารถเคลื่อนที่ไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายนอกได้ โดยไม่แย่งขอบเขตและเคลื่อนที่ติดกับคอนทัวร์ A

การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I ในขณะที่คอนทัวร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน แสดงดังรูปที่ 4.13

(ก)

(ข)

รูปที่ 4.13 การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก

ในขณะที่คอนทัวร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน

(ก) w_R (ข) w_I

จากรูปที่ 4.13 เห็นได้ว่าแรงระหว่างคอนทัวร์มีอิทธิพลกับคอนทัวร์ B ในช่วงประมาณที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 1 ถึง 20 รอบ ซึ่งเป็นช่วงที่คอนทัวร์ A กำลังแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายใน ส่วนช่วงหลังจากนี้ เป็นช่วงที่คอนทัวร์ B กำลังทำการแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอก

เมื่อเราเปรียบเทียบกราฟในรูปที่ 4.13 กับ รูปที่ 4.7 ซึ่งเป็นกราฟแสดงการเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I ในขณะที่คอนทราสต์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพที่สร้างขึ้นเอง จากการเปรียบเทียบจะสังเกตเห็นได้ว่ากราฟในรูปที่ 4.7 จะมีลักษณะที่ราบเรียบมากกว่ากราฟในรูปที่ 4.13 สาเหตุมาจากรูปที่สร้างขึ้นเองนั้นไม่มีส่วนที่เป็นกล้ามเนื้อยืดหยุ่นหัวใจ จึงทำให้เมื่อแปลงเป็นภาพขาวดำแล้ว วัตถุที่คอนทราสต์ทั้งสองกำลังเคลื่อนที่ผ่านนั้นมีลักษณะเป็นเนื้อเดียวกัน ไม่มีจุดสีอื่นมาปลอมปน ทำให้ค่า w_R และ w_I ที่คำนวณได้มีค่าใกล้เคียงกันในช่วงของรอบในการวนซ้ำที่ติดกัน

4.2.2 ภาพหัวใจส่วนกลาง

ภาพหัวใจส่วนกลางที่ถูกใช้เป็นตัวอย่งในการทดลองนี้แสดงดังรูปที่ 4.14 ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่า ขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในและภายนอกของหัวใจห้องล่างซ้าย มีลักษณะคล้ายกับวงกลมและบริเวณภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในยังคงมีจุดต่างดำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกล้ามเนื้อยืดหยุ่นหัวใจ ที่คล้ายกับภาพหัวใจส่วนบนแต่ในภาพนี้เห็นเป็นจุดต่างดำที่ใหญ่และชัดเจนกว่า

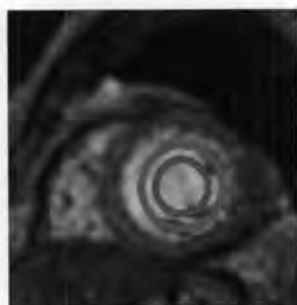
รูปที่ 4.14 ตัวอย่างของภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กส่วนกลาง

ภาพขาวดำที่ใช้ในการคำนวณค่าถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I แสดงดังรูปที่ 4.15 ซึ่งใช้ค่าขีดเริ่มเปลี่ยนเท่ากับ 0.4

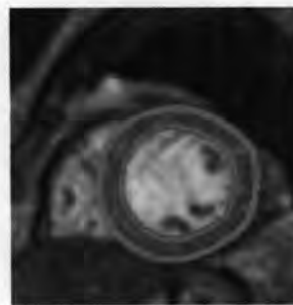

รูปที่ 4.15 ภาพขาวดำของรูปที่ 4.14

ในการทดลองนี้ เราได้วางคอนทัวร์เริ่มต้นของคอนทัวร์ทั้งสอง ไว้ภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในของหัวใจห้องล่างซ้ายแสดงดังรูปที่ 4.16(ก) ซึ่งคอนทัวร์เริ่มต้นของคอนทัวร์ทั้งสองนี้มีขนาดเท่ากับคอนทัวร์เริ่มต้นในการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบนในรูปที่ 4.12(ก) และกำหนดค่า r ให้มีค่าเท่ากับในการทดลองแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน ซึ่งเท่ากับ 10 พิกเซล โดยใช้จำนวนรอบในการวนซ้ำเท่ากับ 100 รอบ ซึ่งทำให้ได้ผลการแบ่งส่วนภาพแสดงดังรูปที่ 4.16(ข)

(ก)

(ข)

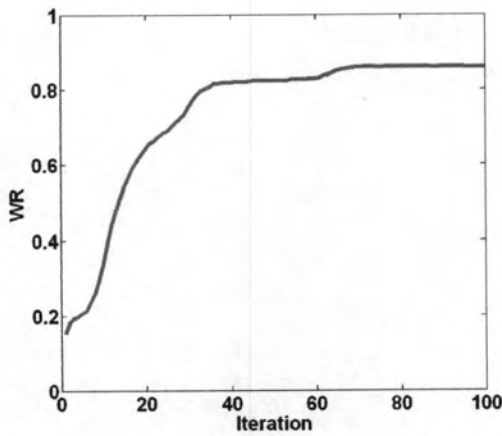
รูปที่ 4.16 ตัวอย่างการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนกลาง

(ก) คอนทัวร์เริ่มต้น (ข) ผลการแบ่งส่วนภาพ

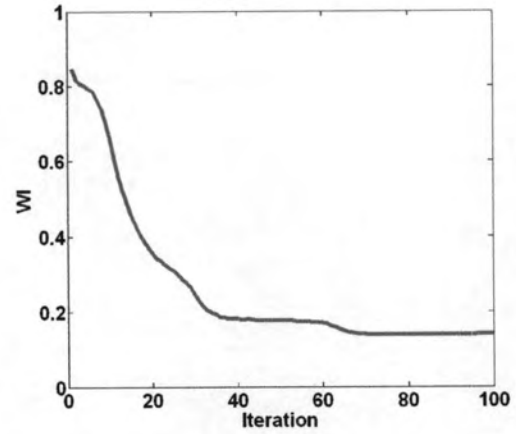
จากรูปที่ 4.16(ข) แสดงผลการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนกลาง ซึ่งเห็นได้ว่าคอนทัวร์ A สามารถเคลื่อนที่ข้ามผ่านจุดต่างด้าไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายในได้ ถึงแม้ว่าจุดต่างด้าที่เห็นนี้จะใหญ่และชัดเจนมากกว่าจุดต่างด้าที่ปรากฏในภาพหัวใจส่วนบนก็ตาม และ คอนทัวร์ B สามารถเคลื่อนที่ไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายนอกได้ โดยไม่แย่งขอบเขตและเคลื่อนที่ติดกับคอนทัวร์ A

การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก w_r และ w_l ในขณะที่คอนทัวร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนกลาง แสดงดังรูปที่ 4.17 ซึ่งเห็นได้ว่าแรงระหว่างคอนทัวร์มีอิทธิพลกับคอนทัวร์ B ในช่วงประมาณที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 1 ถึง 40 รอบ ซึ่งเป็นช่วงที่คอนทัวร์ A กำลังแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายใน ส่วนช่วงหลังจากนี้ เป็นช่วงที่คอนทัวร์ B กำลังทำการแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอก

กราฟในรูปที่ 4.17 มีลักษณะที่ไม่ราบเรียบ สาเหตุมาจากภาพขาวดำในรูปที่ 4.15 มีจุดสีดำอยู่ภายในวัตถุสีขาวที่เป็นอาณาบริเวณที่อยู่ภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายใน จึงทำให้ค่า w_r และ w_l ที่คำนวณได้ในแต่ละรอบของการวนซ้ำอาจจะมีค่ากระโดดหรือไม่ใกล้เคียงกันได้ในขณะที่คอนทัวร์ทั้งสองกำลังเคลื่อนที่ข้ามผ่านจุดสีดำเหล่านั้น

(ก)

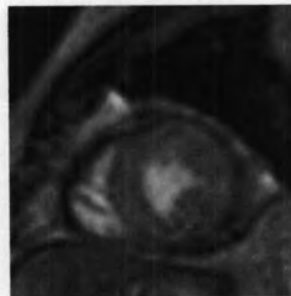
(ข)

รูปที่ 4.17 การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก
ในขณะที่คอนทอร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนกลาง

(ก) w_R (ข) w_I

4.2.3 ภาพหัวใจส่วนล่าง

ภาพหัวใจส่วนล่างที่ถูกใช้เป็นตัวอย่างในการทดลองนี้แสดงดังรูปที่ 4.18 ซึ่งเห็นได้ว่า ส่วนที่เป็นหัวใจห้องล่างซ้ายจะมีขนาดเล็กกว่าภาพหัวใจส่วนบน และ ส่วนกลาง อีกทั้งขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในมีลักษณะคล้ายกับสามเหลี่ยม และขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอกมีลักษณะคล้ายกับวงกลม และบริเวณภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในไม่มีจุดดำดำ ซึ่งแตกต่างกับภาพหัวใจส่วนบนและส่วนกลาง

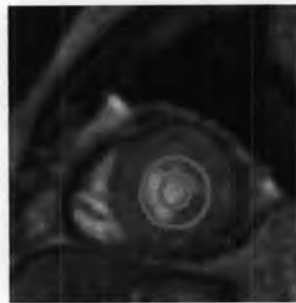
รูปที่ 4.18 ตัวอย่างของภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็กส่วนล่าง

ภาพขาวดำที่ใช้ในการคำนวณค่าตัวถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I แสดงดังรูปที่ 4.19 ซึ่งใช้ค่าขีดเริ่มเปลี่ยนเท่ากับ 0.48

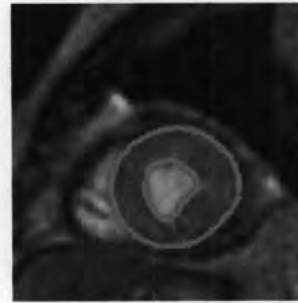

รูปที่ 4.19 ภาพขาวดำของรูปที่ 4.18

ในการทดลองนี้ เราได้วางคอนทัวร์เริ่มต้นของคอนทัวร์ทั้งสอง ไว้ภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอกของหัวใจห้องล่างซ้ายแสดงดังรูปที่ 4.20(ก) ซึ่งคอนทัวร์เริ่มต้นของคอนทัวร์ทั้งสองนี้มีขนาดเท่ากับคอนทัวร์เริ่มต้นในการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบนและส่วนกลาง และกำหนดค่า r เท่ากับ 10 พิกเซล โดยใช้จำนวนรอบในการวนซ้ำเท่ากับ 100 รอบ ซึ่งทำให้ได้ผลการแบ่งส่วนภาพแสดงดังรูปที่ 4.20(ข)

(ก)

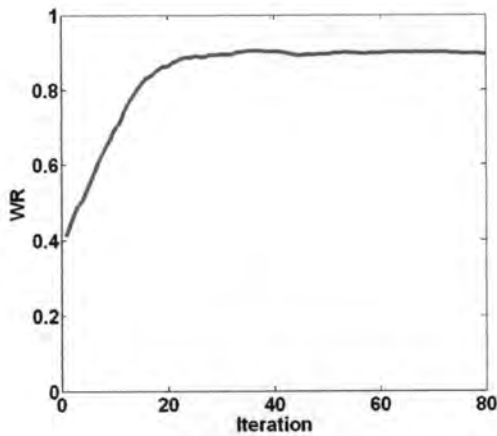
(ข)

รูปที่ 4.20 ตัวอย่างการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนล่าง

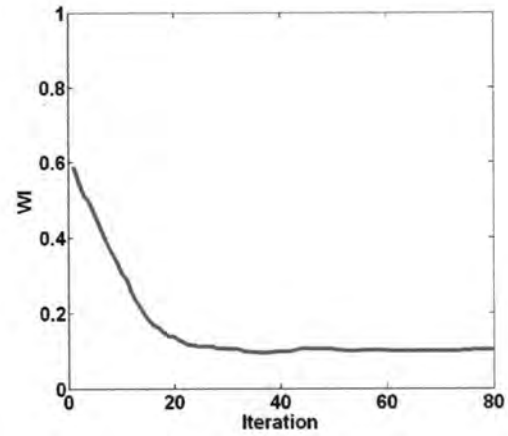
(ก) คอนทัวร์เริ่มต้น (ข) ผลการแบ่งส่วนภาพ

จากรูปที่ 4.20(ข) แสดงผลการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนล่าง ซึ่งเห็นได้ว่าคอนทัวร์ A สามารถเคลื่อนที่ข้ามผ่านจุดต่างดำไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายในได้อย่างง่าย เพราะไม่มีจุดต่างดำเป็นอุปสรรค และ คอนทัวร์ B สามารถเคลื่อนที่ไปยังขอบเขตขอบเยื่อหัวใจภายนอกได้ โดยไม่แย่งขอบเขตและเคลื่อนที่ติดกับคอนทัวร์ A

การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก w_R และ w_I ในขณะที่คอนทัวร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนล่าง แสดงดังรูปที่ 4.21

(ก)

(ข)

รูปที่ 4.21 การเปลี่ยนแปลงของค่าตัวถ่วงน้ำหนัก
ในขณะที่คอนทอร์ทั้งสองกำลังทำการแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนล่าง

(ก) w_R (ข) w_I

จากรูปที่ 4.21 เห็นได้ว่าแรงระหว่างคอนทอร์มีอิทธิพลกับคอนทอร์ B ในช่วงประมาณที่รอบในการวนซ้ำเท่ากับ 1 ถึง 20 รอบ ซึ่งเป็นช่วงที่คอนทอร์ A กำลังแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายใน ส่วนช่วงหลังจากนี้ เป็นช่วงที่คอนทอร์ B กำลังทำการแบ่งส่วนขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอก และจากรูปร่างของกราฟจะสังเกตเห็นได้ว่ามีลักษณะที่ค่อนข้างราบเรียบ เนื่องจากบริเวณภายในขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในไม่มีจุดต่างค่า จึงทำให้ค่า w_R และ w_I ที่คำนวณได้มีค่าใกล้เคียงกันในช่วงของรอบในการวนซ้ำที่ติดกัน

จากการทดลองแบ่งส่วนภาพหัวใจส่วนบน ส่วนกลาง และ ส่วนล่าง ด้วยระเบียบวิธีแยกทึบคอนทอร์คู่ สิ่งที่เรากำหนดให้เหมือนกันในทุกการทดลอง คือ ค่า r ซึ่งเป็นค่าระยะห่างระหว่างคอนทอร์ทั้งสองในขณะที่แรงระหว่างคอนทอร์ ยังคงมีอิทธิพลกับคอนทอร์ B เพื่อสร้างช่องว่างระหว่างคอนทอร์ สำหรับป้องกันการเคลื่อนที่ติดกันและแย่งขอบกันของคอนทอร์ทั้งสอง โดยการที่เรากำหนดให้ค่า r เท่ากันในทุกการทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของพารามิเตอร์ตัวนี้ และจากผลการแบ่งส่วนภาพที่ได้ แสดงให้เห็นว่าค่า r นี้ไม่ค่อยมีผลกระทบกับผลการแบ่งส่วนภาพมากนัก ถึงแม้ว่าความหนาของกล้ามเนื้อบริเวณรอบหัวใจในแต่ละภาพที่ใช้ในการทดลองจะไม่เท่ากันก็ตาม แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ค่า r ที่เรากำหนดจะต้องมีค่าไม่เกินค่าความหนาของกล้ามเนื้อบริเวณรอบหัวใจห้องล่างซ้าย

ถ้าเรากำหนดค่า r ให้ใกล้เคียงกับความหนาของกล้ามเนื้อบริเวณรอบหัวใจห้องล่างซ้าย จะทำให้คอนทอร์ B สามารถเคลื่อนที่เข้าหาขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอกได้เร็วขึ้น ส่งผลให้ใช้จำนวนรอบในการวนซ้ำน้อยลง

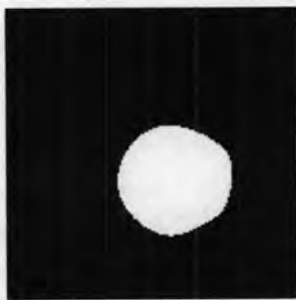
4.2.4 การประเมินผลการแบ่งส่วนภาพ

ในหัวข้อนี้เป็นการประเมินผลการแบ่งส่วนภาพหัวใจห้องล่างซ้าย ด้วยระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คู่ โดยเราจะนำคอนทัวร์ที่ได้จากการทดลองทั้ง 60 ภาพ มาทำการเปรียบเทียบกับผลการแบ่งส่วนภาพด้วยมือ โดยการคำนวณหาค่าความคล้ายเชิงพื้นที่และค่าความเชิงรูปร่าง ซึ่งได้กล่าวถึงขั้นตอนและวิธีการคำนวณไว้แล้วในบทที่ 2 หัวข้อที่ 2.2

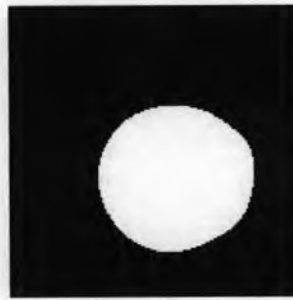
คอนทัวร์ที่ได้จากการแบ่งส่วนภาพหัวใจ เพื่อหากล้ามเนื้อบริเวณโดยรอบหัวใจห้องล่างซ้าย ประกอบไปด้วย 2 คอนทัวร์ ดังต่อไปนี้

1. คอนทัวร์ A คือ คอนทัวร์แสดงขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในของหัวใจห้องล่างซ้าย
 2. คอนทัวร์ B คือ คอนทัวร์แสดงขอบเขตของเยื่อหัวใจภายนอกของหัวใจห้องล่างซ้าย
- การคำนวณค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ เราใช้ภาพขาวดำในการคำนวณ ดังนั้น จึงทำการแปลงคอนทัวร์ทั้งสองที่ได้จากการแบ่งส่วนภาพ ให้เป็นภาพขาวดำ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะดังต่อไปนี้

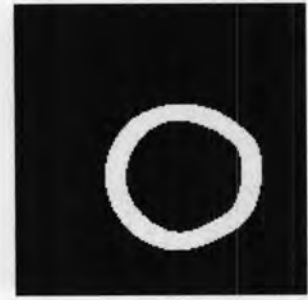
1. ภาพขาวดำที่ได้จากการคอนทัวร์ A ซึ่งบริเวณที่อยู่ภายในคอนทัวร์ A เป็นสีขาว และบริเวณภายนอกคอนทัวร์ A เป็นสีดำ แสดงในรูปที่ 4.22(ก)
2. ภาพขาวดำที่ได้จากการคอนทัวร์ B ซึ่งบริเวณที่อยู่ภายในคอนทัวร์ B เป็นสีขาว และบริเวณภายนอกคอนทัวร์ B เป็นสีดำ แสดงในรูปที่ 4.22(ข)
3. ภาพขาวดำที่ได้จากการคอนทัวร์ A และคอนทัวร์ B ซึ่งบริเวณที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสองเป็นสีขาว และบริเวณอื่นๆที่เหลือ เป็นสีดำ แสดงในรูปที่ 4.22(ค)

(ก)

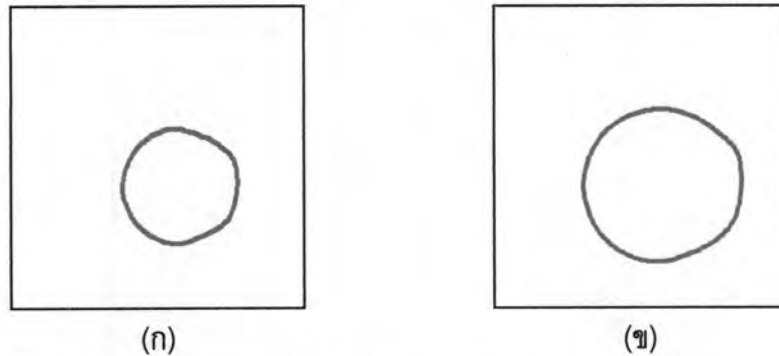
(ข)

(ค)

รูปที่ 4.22 ตัวอย่างภาพขาวดำที่นำไปใช้ในการคำนวณค่าความคล้ายเชิงพื้นที่
(ก) พื้นที่ภายในคอนทัวร์ A (ข) พื้นที่ภายในคอนทัวร์ B (ค) พื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง

การคำนวณค่าความคล้ายเชิงรูปร่าง เราใช้คอนทัวร์ A และ คอนทัวร์ B ที่ได้จากการแบ่งส่วนภาพ ดังตัวอย่างแสดงในรูปที่ 4.23

รูปที่ 4.23 ตัวอย่างคอนทัวร์ที่นำไปใช้ในการคำนวณค่าความคล้ายเชิงรูปร่าง
(ก) คอนทัวร์ A (ข) คอนทัวร์ B

การประเมินผลการแบ่งส่วนภาพหัวใจห้องล่างซ้าย โดยการเปรียบเทียบความคล้ายของคอนทัวร์ A และ คอนทัวร์ B เทียบกับคอนทัวร์ที่ได้จากการแบ่งส่วนภาพด้วยมือ โดยใช้ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่และค่าความคล้ายเชิงรูปร่าง ได้มีการคำนวณค่าความคล้ายทั้งหมด 5 ค่าดังต่อไปนี้

1. ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ A (S_{area} ของ C_A) ผลที่ได้แสดงในตารางที่ 4.1
2. ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ B (S_{area} ของ C_B) ผลที่ได้แสดงในตารางที่ 4.2
3. ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง (S_{area} ของ $C_A \wedge C_B$) ผลที่ได้แสดงในตารางที่ 4.3
4. ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคอนทัวร์ A (S_{shape} ของ C_A) ผลที่ได้แสดงในตารางที่ 4.4
5. ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคอนทัวร์ B (S_{shape} ของ C_B) ผลที่ได้แสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.1 ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ A

S_{area} ของ C_A	เฟรมที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ส่วนบน	0.972	0.981	0.969	0.975	0.964	0.972	0.981	0.982	0.950	0.983
ส่วนกลาง	0.982	0.978	0.983	0.972	0.980	0.981	0.976	0.983	0.980	0.985
ส่วนล่าง	0.961	0.954	0.960	0.932	0.929	0.975	0.955	0.933	0.936	0.948
S_{area} ของ C_A	เฟรมที่									
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ส่วนบน	0.980	0.970	0.978	0.983	0.982	0.986	0.978	0.974	0.977	0.966
ส่วนกลาง	0.985	0.980	0.975	0.981	0.983	0.977	0.978	0.980	0.975	0.984
ส่วนล่าง	0.929	0.914	0.940	0.942	0.932	0.934	0.945	0.953	0.864	0.938

ตารางที่ 4.2 ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ B

S_{area} ของ C_B	เฟรมที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ส่วนบน	0.963	0.975	0.975	0.988	0.975	0.976	0.979	0.985	0.958	0.970
ส่วนกลาง	0.981	0.983	0.979	0.978	0.968	0.969	0.985	0.977	0.985	0.978
ส่วนล่าง	0.952	0.980	0.978	0.979	0.980	0.971	0.966	0.975	0.977	0.981
S_{area} ของ C_B	เฟรมที่									
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ส่วนบน	0.987	0.980	0.987	0.966	0.974	0.987	0.982	0.982	0.975	0.980
ส่วนกลาง	0.975	0.986	0.989	0.964	0.986	0.975	0.984	0.974	0.970	0.971
ส่วนล่าง	0.976	0.965	0.959	0.965	0.965	0.967	0.972	0.971	0.952	0.946

ตารางที่ 4.3 ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง

S_{area} ของ $C_A \wedge C_B$	เฟรมที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ส่วนบน	0.919	0.929	0.937	0.958	0.936	0.936	0.951	0.961	0.897	0.927
ส่วนกลาง	0.935	0.937	0.936	0.917	0.904	0.909	0.935	0.933	0.950	0.940
ส่วนล่าง	0.930	0.963	0.960	0.957	0.957	0.958	0.945	0.954	0.958	0.964
S_{area} ของ $C_A \wedge C_B$	เฟรมที่									
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ส่วนบน	0.965	0.949	0.961	0.932	0.939	0.969	0.960	0.956	0.948	0.952
ส่วนกลาง	0.933	0.942	0.945	0.907	0.948	0.924	0.936	0.927	0.913	0.923
ส่วนล่าง	0.951	0.935	0.940	0.948	0.942	0.949	0.958	0.960	0.924	0.932

ตารางที่ 4.4 ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคอนทัวร์ A

S_{shape} ของ C_A	เฟรมที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ส่วนบน	0.918	0.918	0.910	0.923	0.892	0.880	0.898	0.940	0.904	0.905
ส่วนกลาง	0.936	0.912	0.923	0.916	0.927	0.933	0.917	0.915	0.936	0.937
ส่วนล่าง	0.897	0.888	0.902	0.915	0.914	0.925	0.923	0.926	0.935	0.891
S_{shape} ของ C_A	เฟรมที่									
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ส่วนบน	0.912	0.909	0.944	0.905	0.927	0.899	0.931	0.932	0.923	0.919
ส่วนกลาง	0.905	0.925	0.925	0.925	0.931	0.926	0.922	0.907	0.920	0.916
ส่วนล่าง	0.914	0.921	0.889	0.908	0.921	0.892	0.901	0.945	0.905	0.873

ตารางที่ 4.5 ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคนทัวร์ B

S_{shape} ของ C_B	เฟรมที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ส่วนบน	0.914	0.913	0.891	0.901	0.914	0.887	0.909	0.911	0.889	0.872
ส่วนกลาง	0.919	0.920	0.905	0.901	0.906	0.906	0.899	0.901	0.902	0.920
ส่วนล่าง	0.905	0.917	0.925	0.889	0.942	0.901	0.914	0.913	0.935	0.898
S_{shape} ของ C_B	เฟรมที่									
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ส่วนบน	0.914	0.914	0.902	0.890	0.901	0.910	0.911	0.915	0.905	0.915
ส่วนกลาง	0.909	0.912	0.939	0.906	0.936	0.908	0.884	0.902	0.896	0.892
ส่วนล่าง	0.914	0.920	0.899	0.894	0.898	0.902	0.939	0.905	0.901	0.869

ในวิทยานิพนธ์นี้ ได้มีการเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการแบ่งส่วนภาพหัวใจห้องล่างซ้าย ด้วยระเบียบวิธีแอ็กทิฟคอนทัวร์คู่ กับ วิธีอื่นๆ รวมทั้งสิ้น 4 วิธี มีดังต่อไปนี้

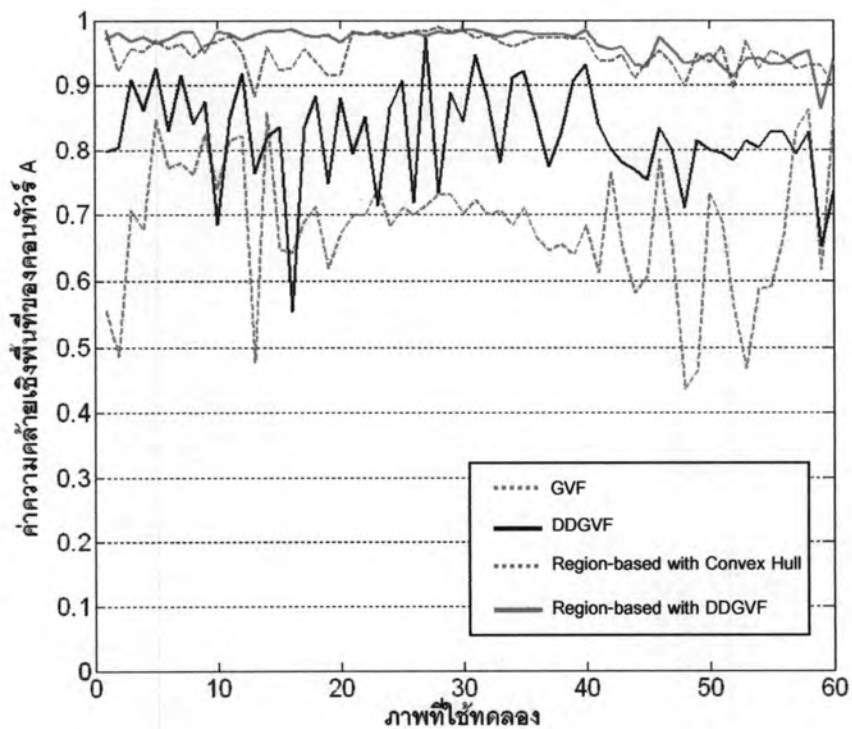
1. GVF เป็นแอ็กทิฟคอนทัวร์ที่ใช้แรงภายนอกที่หามาจากภาพขอบ ซึ่งได้มีการอธิบายไว้แล้วบทที่ 2 หัวข้อที่ 2.1.2.2

2. DDGVF เป็นแอ็กทิฟคอนทัวร์ที่ใช้แรงภายนอกที่หามาจากภาพขอบเช่นเดียวกัน แต่มีความสามารถในการเลือกแบ่งส่วนวัตถุที่มีขอบในลักษณะเป็นขอบบวมหรือขอบลบได้ ซึ่งได้มีการอธิบายไว้แล้วบทที่ 2 หัวข้อที่ 2.1.2.3

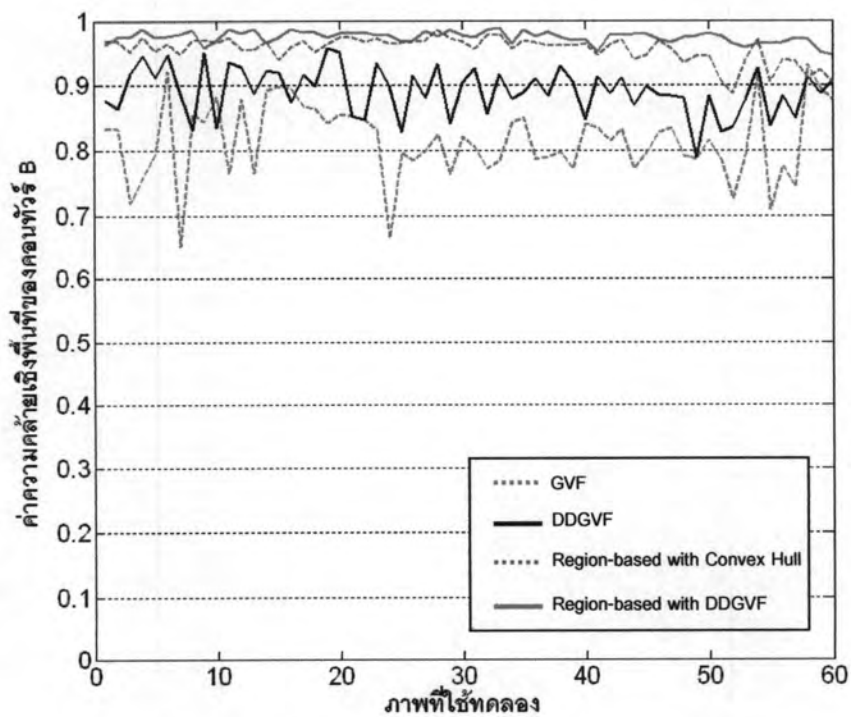
3. Region-based with Convex Hull เป็นแอ็กทิฟคอนทัวร์ที่ใช้แรงภายนอกแบบอาณาบริเวณ ร่วมกับการทำให้คอนทัวร์ A มีลักษณะเป็นคอนเวกซ์ฮัล เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องกล้ำเนื้อยึดลิ้นหัวใจ ซึ่งเป็นวิธีการที่วิทยานิพนธ์ ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 3 หัวข้อที่ 3.1.3

4. Region-based with DDGVF เป็นแอ็กทิฟคอนทัวร์ที่ใช้แรงภายนอกแบบอาณาบริเวณ และมีการเพิ่มแรงภายนอกแบบ DDGVF ให้กับคอนทัวร์ A เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องกล้ำเนื้อยึดลิ้นหัวใจ ซึ่งเป็นวิธีการหลักที่วิทยานิพนธ์ ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 3 หัวข้อที่ 3.1.4

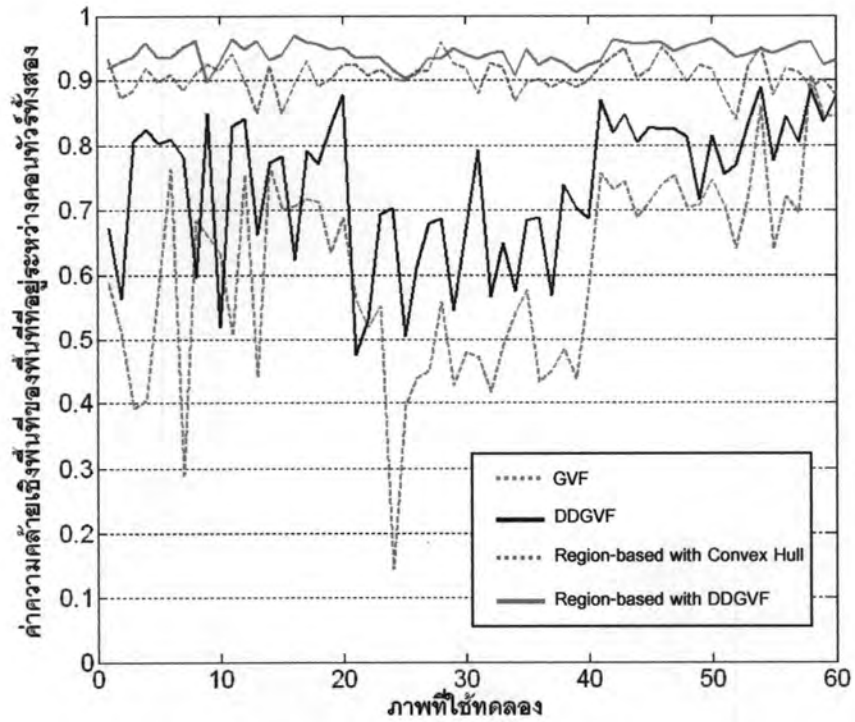
วิธีการที่ 3 และ 4 เป็นแอ็กทิฟคอนทัวร์คู่ที่วิทยานิพนธ์นี้ นำเสนอขึ้นมา ซึ่งทั้งสองวิธีนี้มีความแตกต่างกันเพียงวิธีการในการแก้ไขปัญหาเรื่องกล้ำเนื้อยึดลิ้นหัวใจเท่านั้น โดยค่าความคล้ายทั้ง 5 ค่าของทั้ง 4 วิธี แสดงเป็นกราฟเส้นในรูปที่ 4.24 – 4.28

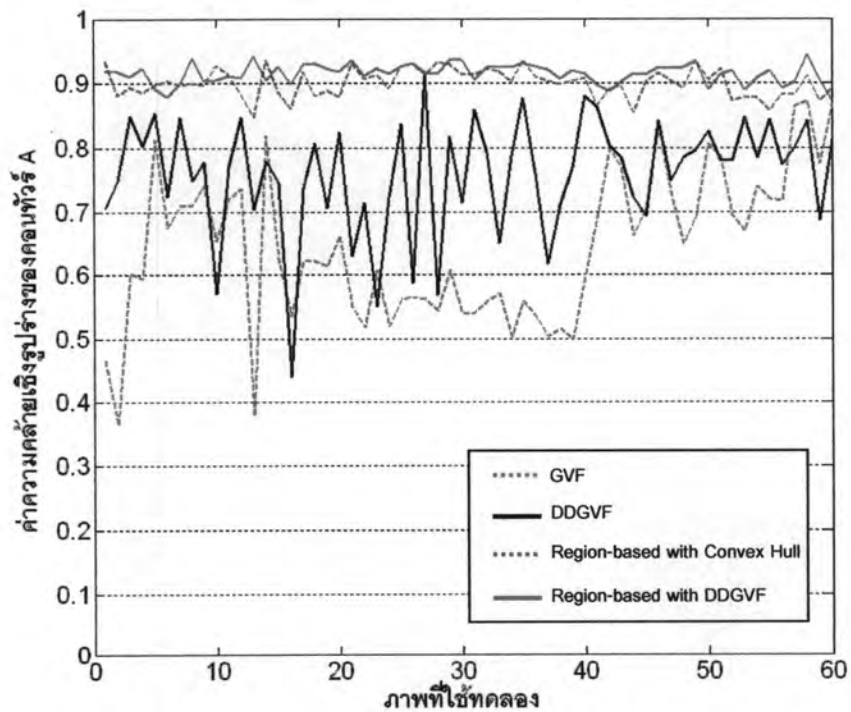
รูปที่ 4.24 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ A

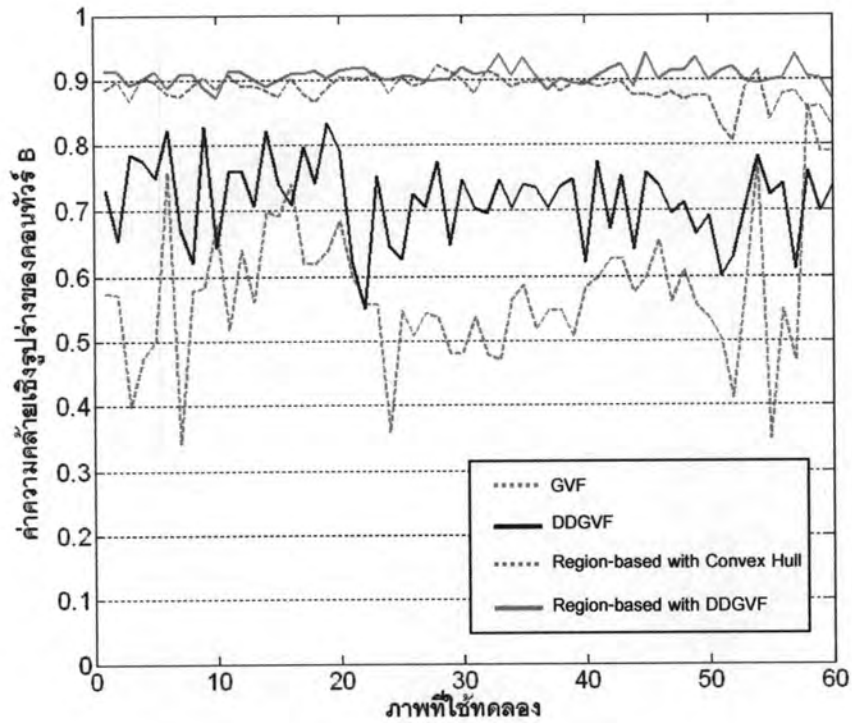
รูปที่ 4.25 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของคอนทัวร์ B

รูปที่ 4.26 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง

รูปที่ 4.27 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคอนทัวร์ A

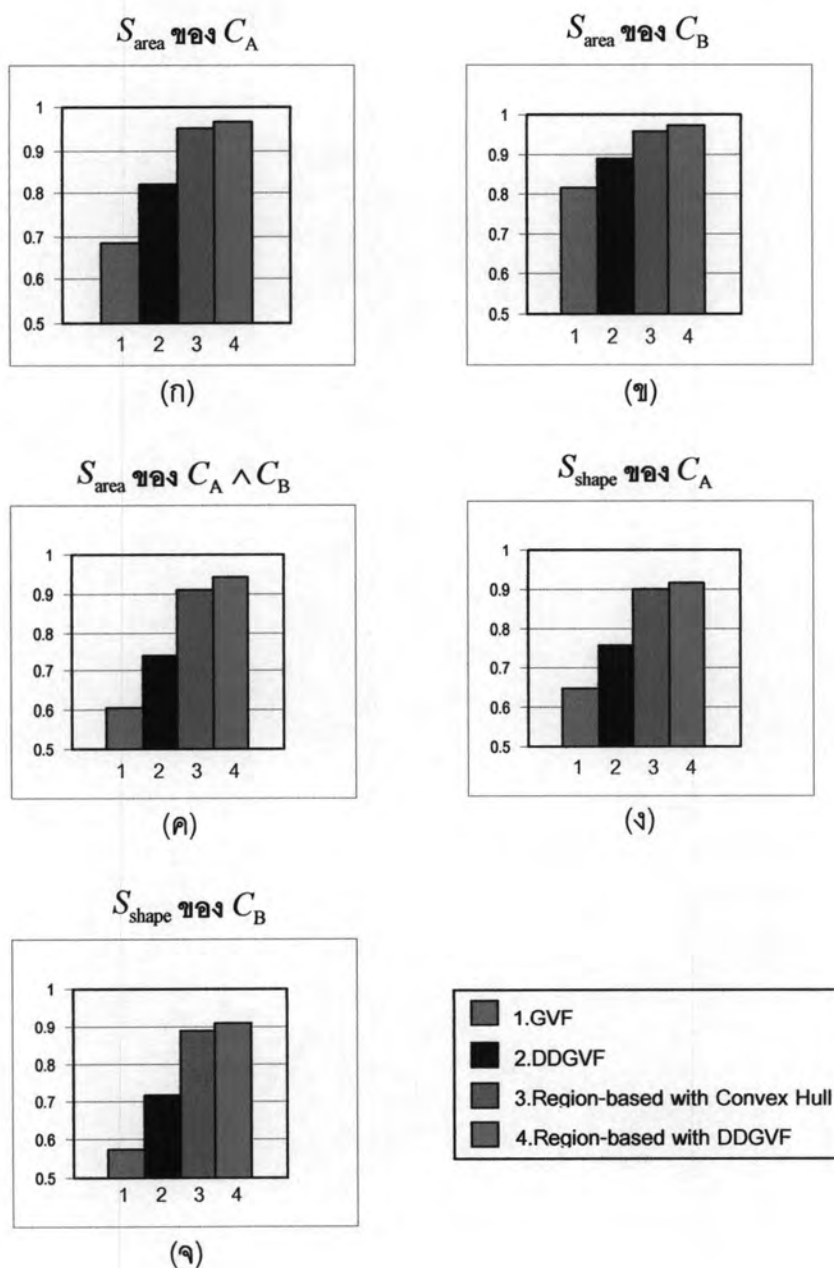
รูปที่ 4.28 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเชิงรูปร่างของคอนทัวร์ B

จากกราฟในรูปที่ 4.24 – 4.28 เห็นได้ว่าระเบียบวิธีเอ็กทึฟคอนทัวร์คูที่ใช้ Region-based with Convex Hull และ Region-based with DDGVF ที่วิทยานิพนธ์นี้นำเสนอ มีความสามารถใกล้เคียงกัน และมีความสามารถที่เหนือกว่าวิธี GVF และ DDGVF อีกด้วย และเมื่อนำค่าต่างๆที่คำนวณได้มาทำการหาค่าเฉลี่ยเพื่อดูประสิทธิภาพโดยรวมของวิธีต่างๆ จะได้ค่าเฉลี่ยแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าความคล้ายเฉลี่ยของทั้ง 4 วิธี

วิธีที่ใช้	ค่าเฉลี่ยของ S_{area}			ค่าเฉลี่ยของ S_{shape}	
	C_A	C_B	$C_A \wedge C_B$	C_A	C_B
GVF	0.684	0.816	0.607	0.645	0.573
DDGVF	0.822	0.892	0.737	0.760	0.716
Region-based with Convex Hull	0.952	0.956	0.907	0.901	0.886
Region-based with DDGVF	0.965	0.975	0.941	0.916	0.907

เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบประสิทธิภาพของทั้ง 4 วิธีได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เราจึงนำค่าในตารางที่ 4.6 มาพล็อตเป็นกราฟแท่ง แสดงดังรูปที่ 4.28

รูปที่ 4.29 การเปรียบเทียบค่าความคล้ายเฉลี่ยของทั้ง 4 วิธี

- (ก) ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของคอนทัวร์ A
 (ข) ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของคอนทัวร์ B
 (ค) ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง
 (ง) ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ A
 (จ) ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ B

จากรูปที่ 4.29(ก) เป็นกราฟแท่งแสดงค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของคอนทัวร์ A ซึ่งวิธี Region-based with DDGVF มีประสิทธิภาพและความสามารถมากที่สุด และรองลงมาเป็นวิธี Region-based with Convex Hull ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ให้ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันไม่มาก สาเหตุมาจากวิธีการทั้งสองนี้ มีความสามารถในการแก้ไขปัญหากล้ามเนื้อยึดลิ้นหัวใจ จึงทำให้ได้ผลการแบ่งส่วนภาพที่ดีกว่า วิธี GVF และวิธี DDGVF ซึ่งใช้แรงภายนอกจากภาพขอบ จึงทำให้บางส่วนของคอนทัวร์ A อาจจะไม่เคลื่อนที่ไปติดกับส่วนที่เป็นกล้ามเนื้อยึดลิ้นหัวใจได้

จากรูปที่ 4.29(ข) เป็นกราฟแท่งแสดงค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของคอนทัวร์ B ซึ่งเห็นได้ว่าทั้ง 4 วิธี ให้ค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน สาเหตุมาจากขอบเขตที่คอนทัวร์ B จะต้องทำการแบ่งส่วนนั้น ไม่มีอุปสรรคของกล้ามเนื้อยึดลิ้นหัวใจ จึงทำให้ทั้ง 4 วิธี ให้ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่วิธี Region-based with DDGVF ก็ยังคงให้ประสิทธิภาพมากที่สุด

จากรูปที่ 4.29(ค) เป็นกราฟแท่งแสดงค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนว่าวิธี Region-based with DDGVF และ วิธี Region-based with Convex Hull ให้ผลที่มีประสิทธิภาพ และ แตกต่างกับวิธี GVF และวิธี DDGVF อย่างมาก เนื่องจากวิธีการทั้งสองที่เราออกแบบขึ้นมาได้มีการเพิ่มแรงระหว่างคอนทัวร์เข้าไป จึงทำให้คอนทัวร์ทั้งสองไม่เกิดการเคลื่อนที่ติดกัน และแย่งขอบกัน ส่งผลให้ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยของพื้นที่ที่อยู่ระหว่างคอนทัวร์ทั้งสอง ค่อนข้างโดดเด่นอย่างมาก ส่วนวิธี GVF และวิธี DDGVF นี้ คอนทัวร์ทั้งสองเคลื่อนที่เป็นอิสระจากกัน จึงอาจทำให้คอนทัวร์ทั้งสองเคลื่อนที่ติดกันได้ ส่งผลให้ผลการแบ่งส่วนภาพที่ไม่ได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้

จากรูปที่ 4.29(ง) เป็นกราฟแท่งแสดงค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ A ซึ่งวิธี Region-based with DDGVF และ วิธี Region-based with Convex Hull ให้ผลที่มีประสิทธิภาพอย่างมาก และมีค่าใกล้เคียงกัน สาเหตุมาจากวิธีการทั้งสองนี้ มีความสามารถในการแก้ไขปัญหากล้ามเนื้อยึดลิ้นหัวใจ อีกทั้งส่วนที่เป็นขอบเขตที่คอนทัวร์ A จะต้องทำการแบ่งส่วนในภาพหัวใจที่ใช้ในการทดลองนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะมีลักษณะเป็นคอนเวกซ์ จึงทำให้วิธีการทั้งสองให้ผลที่ใกล้เคียงกัน แต่ วิธี Region-based with DDGVF ให้ผลที่ดีกว่า เนื่องมาจากในภาพหัวใจบางภาพขอบเขตที่คอนทัวร์ A จะต้องทำการแบ่งส่วนภาพนั้น อาจจะไม่มิลักษณะเป็นคอนเวกซ์ ซึ่งได้มีการแสดงให้เห็นถึงผลกระทบในเรื่องนี้ไว้แล้วในบทที่ 3 หัวข้อที่ 3.1.3

จากรูปที่ 4.29(จ) เป็นกราฟแท่งแสดงค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ B ซึ่งเห็นได้ว่าวิธีการที่ใช้แรงภายนอกจากอาณาบริเวณจะให้ผลที่ดีกว่า วิธีที่ใช้ภาพขอบ เนื่องมาจากขอบเขตที่คอนทัวร์ B จะต้องทำการแบ่งส่วนภาพนั้นมีขอบที่ไม่ชัดเจน ส่งผลให้ภาพขอบไม่ชัดเจนตามไปด้วย รวมถึงปัญหาการเคลื่อนที่ติดกันของคอนทัวร์ทั้งสองเนื่องจากคอนทัวร์ทั้งสองเป็น

อิสระต่อกัน จึงทำให้วิธี GVF และ DDGVF มีประสิทธิภาพที่น้อยมาก เมื่อเทียบกับ วิธี Region-based with DDGVF และ วิธี Region-based with Convex Hull

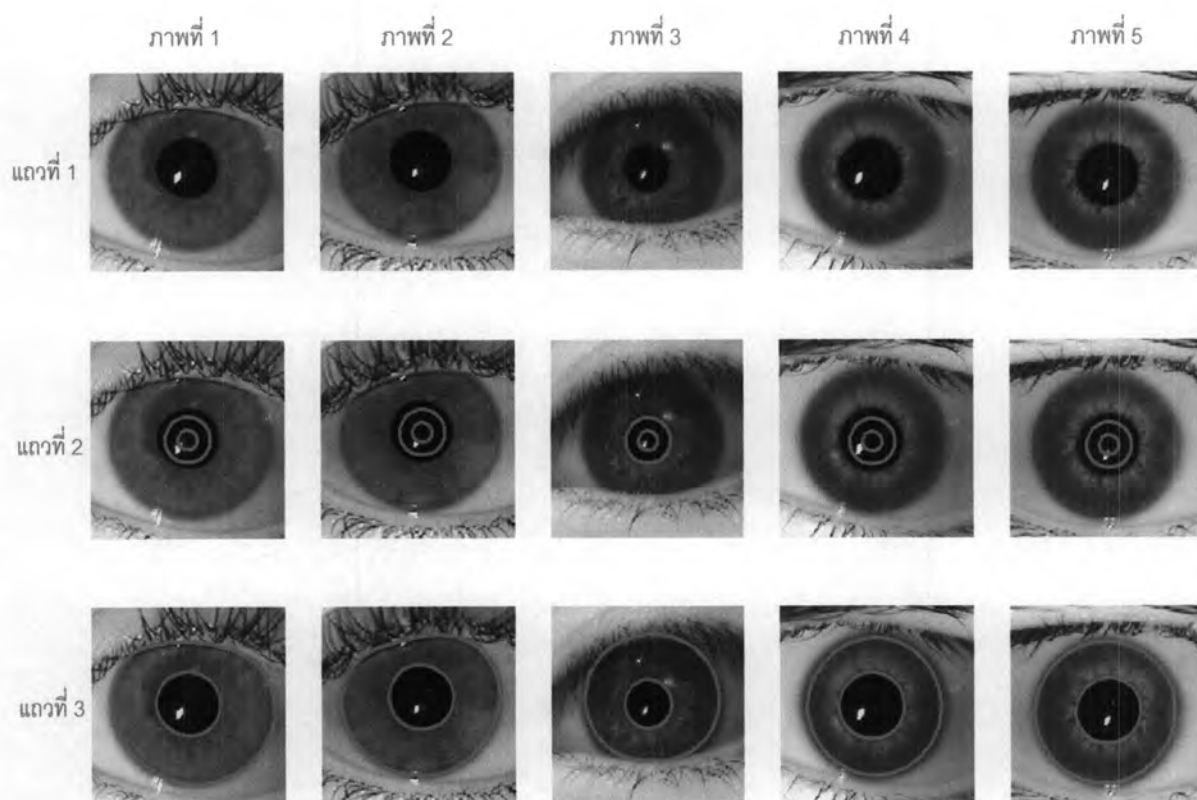
จากรูปที่ 4.29 โดยภาพรวมแล้ว วิธี Region-based with DDGVF เป็นวิธีที่ให้ผลการแบ่งส่วนภาพที่ดีที่สุด มีความใกล้เคียงกับผลการแบ่งส่วนภาพด้วยมือมากที่สุด เมื่อเทียบกับวิธีการอื่นๆ ซึ่งวิธี Region-based with DDGVF เป็นวิธีการหลักที่วิทยานิพนธ์นี้ได้ออกแบบไว้ในบทที่ 3 หัวข้อที่ 3.3 และนอกจากภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก ในวิทยานิพนธ์นี้ได้มีการนำระเบียบวิธีแอ็กทิฟคอนทัวร์คู่ไปประยุกต์ใช้กับภาพอื่นอีกด้วย ซึ่งมีลักษณะโดยทั่วไปคล้ายกับภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก ซึ่งจะได้กล่าวในหัวข้อถัดไป

4.3 การประยุกต์ใช้กับภาพดวงตา

ในวิทยานิพนธ์นี้ได้มีการนำระเบียบวิธีแอ็กทิฟคอนทัวร์คู่ มาประยุกต์ใช้กับการแบ่งส่วนม่านตา (Iris Segmentation) ในภาพดวงตา ซึ่งเป็นขั้นตอนเบื้องต้นที่สำคัญมากในกระบวนการรู้จำม่านตา (Iris Recognition) สำหรับใช้ในการพิสูจน์ตัวตนบุคคล ซึ่งภาพดวงตาที่นำไปใช้ในการทดลองนี้มีลักษณะและรูปแบบโดยรวมคล้ายกับภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ข้อดังต่อไปนี้

1. ส่วนที่ต้องการ คือ ม่านตา ซึ่งมีลักษณะเป็นวงแหวนคล้ายกับกล้ำมเนื้อบริเวณรอบหัวใจห้องล่างซ้ายของภาพสะท้อนแม่เหล็ก
2. จุดสีขาวที่อยู่ภายในรูม่านตา ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ในขั้นตอนการถ่ายภาพ และเป็นอุปสรรคในการแบ่งส่วนภาพ ซึ่งคล้ายกับกล้ำมเนื้อยึดลิ้นหัวใจที่ปรากฏอยู่ภายในหัวใจห้องล่างซ้ายของภาพสะท้อนแม่เหล็ก

เราได้มีการทดลองแบ่งส่วนม่านตาจากภาพดวงตาทั้งหมด 5 ภาพ แสดงดังรูปที่ 4.30 ในแถวที่ 1 ซึ่งในแต่ละภาพมีขนาด 150×150 พิกเซล โดยได้มีการวางคอนทัวร์เริ่มต้นของคอนทัวร์ทั้งสองไว้ภายในรูม่านตา แสดงในแถวที่ 2 และผลการแบ่งส่วนภาพที่ได้แสดงในแถวที่ 3 โดยได้กำหนดค่า r เท่ากับ 15 พิกเซล

รูปที่ 4.30 การแบ่งส่วนม่านตาในภาพดวงตา

จากรูปที่ 4.30 ในแถวที่ 3 แสดงให้เห็นว่าระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คู่ มีความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้ในการแบ่งส่วนม่านตา ซึ่งสามารถแบ่งส่วนม่านตาจากภาพดวงตาได้อย่างชัดเจน และเมื่อเรานำผลการแบ่งส่วนภาพที่ได้มาคำนวณเพื่อหาค่าความคล้ายทั้ง 5 จะได้ค่าความคล้ายแสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าความคล้ายของผลการแบ่งส่วนม่านตา

ค่าความคล้าย	ภาพที่ 1	ภาพที่ 2	ภาพที่ 3	ภาพที่ 4	ภาพที่ 5	ค่าเฉลี่ย
S_{area} ของ C_A	0.983	0.984	0.969	0.981	0.985	0.980 ± 0.006
S_{area} ของ C_B	0.984	0.987	0.985	0.967	0.971	0.979 ± 0.009
S_{area} ของ $C_A \wedge C_B$	0.976	0.980	0.978	0.952	0.960	0.969 ± 0.012
S_{shape} ของ C_A	0.916	0.919	0.933	0.939	0.918	0.925 ± 0.010
S_{shape} ของ C_B	0.889	0.895	0.893	0.881	0.910	0.894 ± 0.010

ค่าความคล้ายเชิงพื้นที่เฉลี่ยทั้ง 3 ค่า ในตารางที่ 4.7 เห็นได้ว่ามีค่าที่สูงมาก สาเหตุมาจากม่านตาในภาพดวงตาที่เราใช้ในการทดลองนี้มีลักษณะค่อนข้างที่จะกลม อีกทั้งยังมีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างรูม่านตากับม่านตา และจุดสีขาวที่ปรากฏอยู่ภายในรูม่านตา คอนทัวร์ A ก็สามารถเคลื่อนที่ข้ามผ่านไปได้ ซึ่งมีลักษณะการข้ามผ่านคล้ายกับการข้ามผ่านจุดต่างดำที่เป็นส่วนหนึ่งของกล้ำมเนื้อยึดลิ้นหัวใจในการแบ่งส่วนภาพหัวใจสะท้อนแม่เหล็ก

ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยทั้ง 2 ค่า ในตารางที่ 4.7 มีค่าที่สูงมากเช่นเดียวกัน แต่ค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ B มีค่าน้อยกว่าค่าความคล้ายเชิงรูปร่างเฉลี่ยของคอนทัวร์ A สาเหตุมาจากขอบเขตที่คอนทัวร์ B จะต้องทำการแบ่งส่วนนั้นเป็นขอบเขตด้านนอกของม่านตา ซึ่งมีส่วนของเปลือกตา และ ขนตา มาเป็นอุปสรรคในการแบ่งส่วนภาพ จึงทำให้คอนทัวร์ B อาจจะไม่ถึงเลยไปยังส่วนที่เป็นเปลือกตาหรือขนตาได้ เนื่องจากมีค่าความเข้มสีที่ใกล้เคียงกัน

จากค่าความคล้ายเฉลี่ยทั้ง 5 ค่า สามารถสรุปได้ว่า ระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คู่สามารถให้ผลการแบ่งส่วนภาพม่านตาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งใกล้เคียงกับการแบ่งส่วนภาพด้วยมืออย่างมาก

ภาพที่สามารถนำระเบียบวิธีแอกทิฟคอนทัวร์คู่นี้ ไปประยุกต์ใช้งานได้ ควรที่จะเป็นภาพที่มีลักษณะเป็นวัตถุ 2 ชิ้นซ้อนทับกันอยู่ ตัวอย่างเช่น ขอบเขตของเยื่อหัวใจภายในอยู่ภายในขอบเขตเยื่อหัวใจภายนอก และ รูม่านตาอยู่ภายในตาดำ เป็นต้น กล่าวคือ ส่วนที่เราต้องการแบ่งส่วนภาพควรที่จะลักษณะคล้ายกับวงแหวนนั่นเอง